NOORD-BRABANDER.

NOMMER 8 'S BOSCH. DINGSDAG, 18 JANUARIJ 1831.

Rusland.

PETERSBURG, 2 *January*.

De veldmaarschalk, graaf *Diebitsch-Sabalskanski* is den 30 december van hier naar het leger vertrokken, werwaarts de generaal-adjudant graaf *Toll* hem reeds vroeger vooruitgereisd was. De graaf *Diebitsch* was eerst onlangs van eene ongesteldheid hersteld.

De generaal-majoor *Stael I*, was door den Keizer tot bevelhebber van Moskou benoemd.

De voorzitter van den poolschen senaat, graaf *Zamoyski*, is alhier aangekomen.

Duitschland.

HANAU, 8 *January*.

(In ons vorig nommer hebben wij eenige hoofdbepalingen der nieuwe staatsregeling van Keurhessen, welke door de medewerking van de staten en den keurvorst tot stand gekomen en onder het gebulder van het kanon te Hanau plegtig is afgekondigd, medegedeeld; zie hiervan een nader vervolg.)

Geene bijzondere voorregten in den handel of nijverheid zullen voortaan verleend en de reeds bestaande monopolien bij eene bijzondere wet afgeschaft worden; het gouvernement zal octrooijen wegens uitvindingen verleenen, doch niet langer dan voor den tijd van tien jaren. De schending van het geheim der brieven zal lijfstraffelijk vervolgd worden. De organisatie der burgermagt zal bij eene wet geregeld worden. Eene municipale wet zal de regten en pligten der gemeenten regelen. De gemeentegoederen of inkomsten zullen nimmer met die van den staat vereenigd mogen worden. De gemeente-, even zeer al de staatsbeambten, zullen den eed doen tot handhaving der constitutie. Er zullen arrondissements-raden gevormd worden, voor de maatregelen van administratie. De ambten en bedieningen van staat zullen niet eer opgedragen worden, dan na een onderzoek, waaruit de bekwaamheid van dengenen, die naar dezelve dingt, gebleken zal zijn. Men zal geene expectance of aanspraak van lstzigt op ambten mogen verleenen. Geen ambtenaar zal van zijnen post ontzet of in zijne bezoldiging verminderd worden, anders dan bij vonnis. De ambtenaren, welke door ouderdom of ligchaamsgebreken tot de verdere vervulling hunner ambtspligten buiten staat geraken, zullen pensioen erlangen.

Wat de zamenstelling der keurhessische staten betreft, vernemt men verder het volgende: Zij zullen bestaan uit 52 in eene eenige kamer, zonder onderscheid van kurien, vereenigde leden, van welke een klein gedeelte geborene, doch verre de meeste verkozene landvertegenwoordigers zijn zullen. Onder de eerste klasse behooren de prinsen van het regerende huis, wier getal, voor zoo ver zij zitting en stem op den landdag kunnen hebben, slechts tot vier beperkt is. Verder behooren tot deze klasse vijf gemediatiseerde, voormaals duitsche rijksstanden, die tegenwoordig aan de keurhessische souvereiniteit onderworpen zijn. De prinsen en deze gemediatiseerden, welke eene hoofdelijke of zoogenaamde viril-stem hebben, kunnen op geene diëten of zittings-gelden aanspraak maken, daarentegen is hun het regt verleend, om, ingeval zij niet in persoon verschijnen willen, gevolmagtigden in hunne plaats te zenden. Ook moet bij de geborene landstanden nog den oudsten der familie *van Riedesel* geteld worden, aan wien eene viril-stem verleend is, tot vergoeding voor het presidentschap op de keurhessische landdagen, hetwelk hem in zijne hoedanigheid van erfmaarschalk toekwam. Vervolgens 8 leden, welke de hessische ridderschap volgens de acht kreitsen of stroomen verkiest, schoon het niet vereischt wordt, dat deze afgevaardigden zelven tot de ridderschap behooren. Voorts een opperbewindhebber der adellijke stichtingen, als ook een afgevaardigde door den senaat der universiteit Marburg benoemd. Eindelijk 16 leden, door de stadgemeenten, en even zoo vele door de landgemeenten te benoemen. Kassel en Hanau hebben elk twee afgevaardigden, Fulda éénen, en de kleinere steden moeten zich, bij twee of meer, tot eene keus vereenigen. — Verder zal er een raad van staten zijn, welke den naam van geheime raad zal dragen. Veranderingen in de constitutie zullen door de staten in overweging genomen mogen worden, maar slechts dan doorgaan, wanneer zij of in eenen landdag bij algemeene stemmen aangenomen worden, of in twee achtereenvolgende landdagen eene meerderheid van drie vierden der stemmen erlangen.

Frankrijk.

PARIJS, 9 *January*.

De Koning heeft gisteren in eene bijzondere audientie den graaf *Pozzo di Borgo* ontvangen, die de eer gehad heeft hem de brieven van Zijne Majesteit den Keizer van Rusland aan te bieden, welke hem als buitengewoon ambassadeur en plenipotentiaris bij het fransche hof accrediteren. Daarna is Z. Excell. aan de koningin en aan de prinsen en prinsessen van het koninklijk huis voorgesteld.

— Bij de kamer der pairs heeft de heer *de Broglie*, namens de commissie, aan wier onderzoek het ontwerp van wet, houdende afschaffing der wet van 1807 over de pensioenen, onderworpen geweest is, voorgesteld, dat ontwerp te verwerpen, dewijl de kamer der afgevaardigden daarin een amendement heeft gemaakt, bepalende, dat alle pensioenen eene herziening moeten ondergaan, en hierdoor het charter geschonden zou worden.

— Lord *Granville*, ambassadeur van Engeland bij het fransche hof, is alhier aangekomen.

— De aandacht der onderscheidene partijen is thans voornamelijk op het nieuwe ontwerp, betrekkelijk de verkiezingen, gerigt. Sommigen beweren, dat, hetzij dit ontwerp aangenomen worde of niet, de tegenwoordige kamer der afgevaardigden evenwel zal ontbonden worden.

— Dezer dagen heeft men veel gesproken over een plan van het gouvernement, om Algiers te ontruimen; doch het schijnt, dat al die geruchten ongegrond zijn, daar op dit oogenblik het krijgsmaterieel aldaar aanzienlijk vermeerderd wordt.

Van den 10.

Men leest in zeker dagblad het volgende:

»De sous-prefect van Aix heeft den volgenden brief aan den oversten van de capucijnen dier stad, onder dagteekening van den 31 december 1830, toegezonden.

»Ik meen u te moeten berigten, dat de gendarmerie dezer residentie, van den luitenant-generaal baron *Delort*, kommandant der achtste militaire divisie, het bevel ontvangen heeft, om bij dag en nacht elk een, die haar in het costuum van capucijn mogt ontmoeten, in hechtenis te nemen.

»Het bevel houdt in, dat die personen voor den naastbijzijnden procureur des Konings, als bedelaars en landloopers zullen gebragt worden, indien zij franschen, of dat zij over de grenzen zullen vervoerd worden, indien zij vreemdelingen zijn.

»Ik zou met genoegen zien, mijnheer, dat gij zelf, het onwettige en met de zeden van onzen tijd strijdige erkennende van eene vereeniging, waarvan gij een gedeelte uitmaakt, spoedige maatregelen moogt nemen, om aan de gendarmerie de uitvoering van het aan haar gegeven bevel te doen vermijden.

»De sous-prefect CHAVE.»

De overste van de capucijnen heeft den sous-prefect bij den volgenden brief geantwoord:

«Mijnheer de sous-prefect!

»Ik heb de eer, u te bedanken voor het dienstvaardig berigt, hetwelk gij mij hebt gelieven te geven.

»Daar ik geen krijgsman en boven de jaren der nationale garde ben, zie ik niet, hoe de luitenant-generaal baron *Delort*, toezigt over mijn kostuum zou hebben en het regt, om mij in hechtenis te zetten, indien het hem mishaagt.

»Als katholijk priester, hangen mijne bedieningen en mijn gewaad alleen van mijnen bisschop af.

»Als fransch burger heb ik het regt om vrij te leven, mij te kleeden zoo als het mij goeddunkt en des daags en des nachts te gaan en te komen, indien ik zulks goedvind.

»Het koninglijk geregtshof van Aix heeft regt gedaan over de slechte behandelingen, welke eenige autoriteiten van *Karel X* aan mijne broeders en mij hadden doen ondergaan, en een krijgsman heeft voorzeker het regt niet, om een Souverein vonnis, hetwelk ons onaanrandbaar verklaart, te vernietigen.

»Wij hebben aan ons geweten gelofte van ootmoedigheid en vrijwillige armoede gedaan; daar wij van onzer handen arbeid en van de uitdeelingen, welke wij, op uitdrukkelijk bevel van eenige godvruchtige personen aan hunne woonplaats gaan halen, leven, versmaden wij het geld en er gaat nooit iets door onze

handen. En dit is misschien, mijnheer de sous-prefect, hetgeen onze vereeniging *strydig heeft met de zeden van onzen tyd.* Wij zijn negen in getal, waarvan twee boven de zestig jaren oud zijn. Deze vergadering is waarschijnlijk minder te schroomen, dan de bijeenkomsten van julij, october en december, en zou een eenvoudig generaal het regt hebben, om, indien men het aan een geheel ministerie als eene doodschuldige misdaad heeft aangerekend, Parijs in staat van beleg te stellen op het oogenblik van eenen opstand en geweld met geweld te keeren, dien staat van beleg op onze woning te doen drukken en de gewapende magt te gebruiken tegen menschen, die zóó inoffensief zijn, dat hun naam daarvan een spreekwoord geworden is.

»Gehuisvest en schatpligtig zijnde, ben ik noch bedelaar, noch landlooper, en het gezag, wel verre van mij in hechtenis te mogen nemen, is mij bescherming en bijstand verschuldigd.

»Er zijn reeds bloed- en schrikwetten tegen de katholijke religieusen genomen.

»Die wetten, door de menschelijkheid en de openbare rede afgekeurd, waren in onbruik en in vergetelheid vervallen, lang vóór dat het charter van 1814 dezelve bij deszelfs art. 6 afschafte, en het nieuwe charter heeft voorzeker de natuurlijkste en onschuldigste vrijheid, die namelijk om gemeenschappelijk in de afgetrokkenheid en in het gebed te leven, niet willen bekorten.

»Toen ik van de wereld afstand deed, heb ik noch de regten, noch de gevoelens van franschen burger afgezworen. Het is voor allen een pligt om de onwettige onderdrukking te keer te gaan, en indien het materieel geweld, op welk eene wijze het ook zijn mogt, eenen aanslag op mijne vrijheid maakte, zoude ik met luider stem en met alle publiciteit, welke ons constitutioneel gouvernement medebrengt, den bijstand der wetten en der overheden vorderen. Ik zoude mij op u, mijnheer de sous-prefect, beroepen en uwe vermaardheid van eene verlichte regtvaardigheid is mij een zekere waarborg, dat gij mij de bescherming en den bijstand, aan ieder eerlijk man verschuldigd, niet zoudt weigeren.

»Ik heb de eer te zijn, mijnheer de sous-prefect,

»Uwen ootmoedigen en gehoorzamen dienaar,

SOUBIRAN.

België.

BRUSSEL, 12 *January.*

Het congres heeft, na de voorlezing van eenige nieuwe verzoekschriften uit Henegouwen, om België met Frankrijk te vereenigen, de zitting van den 10 januarij begonnen met de keuze van eenen voorzitter, die maandelijks aftreedt. De heer *Surlet de Chokier* is op nieuw tot die waardigheid verkozen, en heeft dezelve weder aanvaard, met den wensch, dat dit nu de laatste verkiezing van eenen voorzitter ware, en alzoo tegen den 11 februarij de keuze van het hoofd van den staat mogt voleindigd en de vrijheid en onafhankelijkheid van België op vaste grondslagen gevestigd zijn.

Vervolgens heeft het congres over art. 44 en 35 der nieuwe grondwet, betrekkelijk de magt van het hoofd van den staat, beraadslaagd, en deze beide artikelen met eenige veranderingen, aangenomen. Op voorstel van den heer *van Meenen* werden de woorden: *Het hoofd van den staat voert het opperbevel over het leger*, in die: *voert bevel over land, en zeemagt,* veranderd. Verders ging men over, om eene bepaling tot stand te brengen omtrent de magt, die men aan het hoofd van den staat ten aanzien van het sluiten van verdragen wilde toekennen. De heer *Fransman* droeg een betoog voor, om te beweren, dat het regt tot het maken van oorlog en vrede en het sluiten van verdragen bij uitsluiting aan de wetgevende kamers toekwam. De meerderheid echter stond het regt van oorlog en vrede en dat tot het sluiten van verdragen aan het toekomstig hoofd van den staat toe, onder die beperking, dat alle handelsverdragen en in het geheel de zoodanige, waarbij de staat bezwaard of sommige Belgen in persoon verbonden werden, geene kracht zouden hebben, dan na door de kamers goedgekeurd te zijn.

Nadat er verscheiden stukken en petitien gelezen waren, kondigde de president aan, dat de graaf *de Celles* het woord had. Deze de tribune beklommen hebbende, zeide:

«Ik heb, ten gevolge van den door de centrale sectie aan den dag gelegden wensch, in mijne kwaliteit van vice-president van het diplomatiek comité, zaturdag avond ten vijf ure, eenen koerier naar Parijs gezonden, ten einde te polsen, welk het oogmerk des franschen gouvernements zijn zou, in geval het congres zich, bij meerderheid, voor den prins van Leuchtenberg als chef van den staat verklaarde. Zie hier het antwoord van den heer *Firmin Rogier,* secretaris van het diplomatiek comité.»

De graaf las eenen brief van dien heer voor, gedagteekend, Parijs, den 9 januarij 1831, des avonds ten half twaalf ure. Wij zullen ons bepalen bij het voornaamste uit dezen brief mede te deelen: de heer *Rogier* had zich, dadelijk na den ontvangst der depêche van den graaf *de Celles,* naar den minister van buitenlandsche zaken begeven, die zich echter, juist op dat oogenblik, in den raad, bij den Koning bevond, waarin men, (...)ijk de minister den heer *Rogier* naderhand mededeelde, bezig was geweest met over de belgische zaken te raadplegen. Vervolgens had de minister, met luider stemme, in tegenwoordigheid van den heer *Rogier,* eenen brief aan den heer *Bresson,* engelsch agent te Brussel, gedicteerd, in den zin van het besluit van den raad, weswege de heer *Firmin Rogier,* op het einde van den brief het volgende zegt:

«Zie hier, voor zoo verre mijn geheugen mij niet bedriegt, hetgeen de generaal *Sebastiani* mij wegens zijn onderhoud over de belgische zaken, in den raad, met Koning *Lodewyk Filips,* gezegd heeft: De Koning, zeide de generaal, verlangt, meer dan iemand ter wereld, België vrij, gelukkig en onafhankelijk te zien. *Lodewyk Filips* zou gaarne gestemd hebben in alles; wat eene nadere verbindtenis en betrekkingen van eene goede nabuurschap met België kon vermeerderen, maar kan, door vroegere verbindtenissen gebonden, en met de zekerheid van eenen algemeenen daarop te volgen oorlog, den hertog van Nemours aan den wensch van de groote meerderheid der Belgen niet schenken. Hij zal echter met genoegen de keuze op prins *Otto* van Beijeren zien vallen, aan welken hij niet aarzelen zal, eene zijner dochters ten huwelijk te geven. De Koning was van oordeel, dat de minderjarigheid van dien prins, verre van hinderlijk te zijn, integendeel een der beweegredenen voor het congres zijn moest, om hem te kiezen, omdat men nu nog in de gelegenheid was, van hem eene constitutionele opvoeding te geven en hem voor de liefde der Belgen te vormen. De koning begrijpt niet, welke magtige redenen het congres nopen kunnen, om den hertog van Leuchtenberg de voorkeur te geven; zekerlijk zijn de Belgen vrij in hunne keuze en God verhoede, dat iemand de vrije betuiging hunner wenschen zou willen verhinderen, maar, indien het congres meent, dat het met de belangen van België strookt, om Frankrijk te vriend te houden, indien het zich de middelen wil voorbehouden, om, in tijden van nood, bescherming en steun te vinden, en vooral een voordeelig traktaat van koophandel te verwerven, indien het wil, dat de linie van douanen zal verdwijnen, kortom, indien het de vriendschappelijke betrekkingen met Frankrijk wil vermenigvuldigen, in plaats van die geheel af te snijden, dat het zich dan niet gunstig voor den zoon van *Beauharnais* betoone. De mannen van oordeel in het congres, en deze maken de groote meerderheid uit, zullen de redenen doorzien, welke het fransch gouvernement kunnen nopen, om zeer ongaarne te zien, dat een prins uit het geslacht van *Napoleon,* om zoo te zeggen, voor de deur komt heerschen. Deze redenen zijn te baarblijkelijk, dan dat het noodig zijn zou, die breeder te ontwikkelen. Stellig en onherroepelijk is het inmiddels besloten, dat Frankrijk nooit den hertog van Leuchtenberg als Koning van België zal erkennen en dat, vooral Koning *Filips,* hem nooit eene zijner dochters ten huwelijk zal geven. Van allen mogelijken overleg, zou, *Lodewyk Filips* aarzelt niet het te zeggen, de keuze van den hertog van Leuchtenberg tot Koning van België, Frankrijk het onaangenaamste en het min gunstigste voor de rust en de onafhankelijkheid der Belgen zijn.

Nog heeft de heer *Sebastiani* mij gezegd, dat, de hertog van Nemours zou geantwoord hebben, « dat, het congres de » oogen op hem werpen en hem tot Koning kiezen mogt, hij » oordeelen zou eene zoo zwaar te torschen kroon niet te moe» ten aannemen; dat niets ter wereld hem zou kunnen over» halen, om zulk eene zware verantwoordelijkheid op zich te » nemen en dat een dergelijke last zijne krachten te boven » ging.»

Na eenige uitleggingen van den president en van den heer *Lebau* betrekkelijk opgemelden brief, welke, volgens besluit der vergadering, tevens met dien van den heer *Bresson* gedrukt zal worden, vroeg de heer *Delehaye* den graaf *de Celles,* of het fransche kabinet reeds deszelfs gedachten over den hertog van Leuchtenberg had te kennen gegeven, voor dat de opgemelde mededeelingen hadden plaats gehad, nam de heer *Gendebien* het woord en vroeg verlof, om twee woorden tot antwoord aan den heer *Delehaye* te mogen zeggen. « Toen ik als ambassadeur te Parijs was,» zeide hij, «antwoordde het fransch gouvernement, betwelk ik eenige vragen voorgesteld had, mij op eene officieuse wijze. Ik nam vervolgens informatien, eerstelijk bij den generaal *Sebastiani* en vervolgens bij den generaal *Gerard* en bekwam daardoor de zekerheid, dat de koning niet toelaten zou, dat een zijner zonen over België zou heerschen. Sedert heb ik den koning in persoon gesproken en hem door invloed hebbende lieden doen spreken. Overal betuigde men mij de groote droefheid, waarin uwe gemoederen zouden gestort worden, indien gij den hertog van Leuchtenberg mogt verkiezen, zullende deze keuze, dit kan ik u verzekeren, als oproerig beschouwd worden.

De spreker deed vervolgens verslag van zijne twee vorige zendingen; lag getuigenis af van de goede gezindheden van Frankrijk betrekkelijk de handels-betrekkingen, en verklaarde, op de vraag van de heer *Osy,* of men de gedachten van het fransche hof nopens eenen duitschen prins gepolst had, dat hij deswegens met geene zending was belast geweest; hij herinnerde zich wel, den generaal *Sebastiani* gevraagd te hebben, wat er over *Otto van Beijeren* gedacht werd en dat daarop geantwoord was, dat deze zeer wel zou gelijken en dat zelfs de minister, tot stellig bewijs daarvan, daarby gevoegd had, dat

Z. M. niet ongenegen zijn zou, hem eene zijner dochters ten huwelijk te geven.

De eerste redenaar was de heer *de Blargnies*. Deze ontveinsde niet, hoe buitengemeen het hem voorkwam, dat deze vergadering vreedzaam raadpleegde over de keuze van eenen vorst terwijl Europa tot in deszelfs grondvesten geschokt, de oorlog dreigend en onvermijdelijk, Belgie's grondgebied betwist, de Schelde gesloten, Antwerpen en Maastricht bezet de constitutie nog niet aangenomen was. Hij wilde, dat de belgische afgezanten last zouden hebben, om de kroon van Belgie *Lodewyk Philips* aan te bieden en daarop te Londen aan te dringen. De mensch, zeide hij, kan niet vernietigen, wat de natuur daargesteld heeft, welke natuur heeft gewild, dat België tot de Gaulen zou behooren. Frankrijk en België zijn in taal, zeden, gewoonten, noodzakelijkheid van omgang en verkeer, en van eene gemeene verdediging, volstrekt één. Als wij daarentegen, vervolgt de spreker, prins *Otto van Beijeren* verkiezen, dan verbindt zich België aan eene duitsche familie en daar mede houdt alles op. België kent *Lodewyk Philips;* deze is de eerste burger van Frankrijk, een der magtigste vorsten van Europa, de man, welke de gevolgen der hedendaagsche omwenteling verzekerd heeft. Al wat wij daarentegen van *Otto van Beijeren* weten, is, dat hij vijftien en een half jaar oud en nog buiten staat is, om zich zelven te regeren. Een prins van Bijeren zal België geen debouché, zelfs niet in Beijeren leveren, daar *Lodewyk Filips* geheel Frankrijk voor België zou open stellen. Beijeren is een kleine staat midden in Duitschland, zonder zeemagt; Frankrijk daarentegen sterk ter zee en te land. En wie zou Frankrijk, met België vereenigd, den oorlog durven aandoen. Engeland heeft genoeg met deszelfs eigen zaken te doen, is niet meer in staat om de noordsche mogendheden te bekoopen en een groot gedeelte der bevolking aldaar, is het met de Franschen en Belgen eens. Rusland staat tegen over Polen en welligt ook weldra tegen over Turkije en Perzie. Pruissen heeft genoeg te doen met deszelfs aangewonnen landen en liberalen gade te slaan. Oostenrijk is geheel in Gallicie en Italie verzwolgen. Wat kunnen dus Frankrijk en België vreezen? De spreker was en bleef derhalve van oordeel, dat het congres twee van deszelfs leden naar den franschen Koning zenden moest, om dezen uit naam des volks, onder voorwaarde van de constitutie aan te nemen, de kroon van België aan te bieden. «Indien Koning *Lodewyk* en Frankrijk ons aanbod aannemen,» zoo eindigde de spreker, «dan kunnen wij op den moed van Franschen en Belgen, op den toestand van Europa en deszelfs volken rekenen.»

De heer *Lardinois* sprak mede ten voordeele van Frankrijk.

De heer *Jottrand*, bestreed de vorige sprekers; hij verklaarde zich voor het door de centrale afdeeling voorgestelde, en voor eenen beijerschen prins.

De heer *de Baillet* verkoos eenen saksischen prins, als uit een aloud, met België als natuurlijken bondgenoot vereenigd huis. Hij stemt voor het door de centrale afdeeling voorgedragene.

De heer *Delwart* verlangt de aan commissarissen te geven instructien uitgebreider te hebben.

De zitting werd daarna gesloten en tot den volgenden morgen ten tien ure geadjourneerd.

— Men zegt, dat er een koerier naar Beijeren is vertrokken, waarschijnlijk om berigten in te winnen, of prins *Otto* de kroon van België zou aannemen.

— De heer *Destriveaux* heeft zijn ontslag als lid der diplomatieke commissie genomen.

Nederlanden.

's HERTOGENBOSCH, 17 *January*.

Bij een nieuw besluit van Z. M. betrekkelijk de visscherij in de monden der rivieren wordt bepaald, dat de vlaamsche en antwerpsche visschers, welke tot dus verre verlof gehad hadden, om dezelve op de zeeuwsche stroomen en op de Schelde uit te oefenen, voortaan van dit voorregt zullen verstoken zijn. Eenige gewapende vaartuigen zullen met de uitvoering van deze maatregel belast zijn.

— Het gerucht wil dat Z. K. H. prins *Frederik* weder met het opperbevel over het mobiele leger, dat in twee kolommen naar Maastricht trekt, zal worden belast. Wat daarvan is, zal nader moeten blijken.

— Men verhaalt, dat in 's Hage een courrier van Londen aangekomen zou zijn met een protocol van eene der conferentien van de gezanten der vijf mogendheden, waarin besloten was, aan de Belgen te gelasten van hunne troepen de positie te doen hernemen, welke zij den 21 november ll. bezetteden, en hun tevens het misnoegen van het congres te betuigen over de schending der wapenschorsing, welke door hunne pogingen tegen Maastricht gebleken is.

— In het congres te Brussel is op den 13 dezer een brief van den heer *van de Weyer* gelezen, waaruit men moet opmaken, dat de laatste protocol te Londen, zonder medewerking der belgische afgevaardigden genomen is. In dien brief wordt aangedrongen, dat men zoude opgeven, welke opofferingen men voor het overgeven van Staats-Vlaanderen, Maastricht, Venlo en Luxemburg zal willen doen; alsmede, welk gedeelte der nationale schuld men bereid is over te nemen. Men veronderstelt, dat deswege door den Koning van Holland bereids eene voordragt gedaan is. De deliberatien over het verkiezen van een hoofd van den staat, schijnt ook te zijn uitgesteld. De voordragt, om afgevaardigden naar Parijs en Londen te zenden, is verworpen.

Met 1 februarij zullen de intressen, die in het bijboek te Brussel zijn ingeschreven, aldaar betaald worden.

— In den namiddag van den 14 dezer is te Breda doorgereisd, komende van 's Hage en gaande naar Brussel de heer *Henry Wellesly*, secretaris der engelsche legatie; nog is aldaar een koerier, komende van Brussel en gaande naar 's Hage, denzelfden dag gepasseerd.

— Het bataillon der 18 afdeeling, is in den namiddag van den 15 tegen drie ure in Breda binnengetrokken, ook is nog aldaar binnengekomen eene halve batterij veld-artillerie, komende van Gorinchem.

— Onder dagteekening van den 18 januarij, wordt uit 's Hage gemeld:

Eene vierde afdeeling haagsche schutters wordt gereed gemaakt, om eerstdaags naar Breda te vertrekken. Ook wordt in deze stad eene compagnie artillerie bij de schutterij opgerigt.

— Den 11 dezer zijn van Amersfoort vertrokken twee compagnien der aldaar georganiseerd zijnde provinciale rustende schutterij, ruim 300 man sterk; deze manschappen, op Amerongen gemarcheerd, alwaar zij op den 12 vereenigd zijn geworden met de jagers van *van Dam*. Ook heeft zich bij hen gevoegd een detachement lansiers, ruim 70 man sterk, op den 11 uit Utrecht gemarcheerd. Men zegt, dat nog eenige troepen uit Arnhem zich met dat corps zullen vereenigen, om het land tusschen Maas en Waal binnen te trekken.

— Men leest het navolgende in de *Nymeegsche Courant* van den 14 dezer:

Tot nu toe hielden wij, om bijzondere redenen, het berigt terug, dat in de districten Rijk van Nijmegen en Maas en Waal, de meesten der, tot den schutterlijken dienst opgeroepene, schutters geweigerd hebben zich naar de algemeene verzamelplaats der rustende schutterij te begeven, terwijl elke gedane aanmaning vruchteloos bleef. Thans kunnen wij dit niet langer verzwijgen en laten hieronder, vooral tot bevordering der algemeen making, de publicatie van Z. Exc. den heer gouverneur van Gelderland volgen, op gister avond bij de onderscheiden gemeentebesturen ontvangen:

PUBLICATIE.

Ingezetenen van het Ryk van Nymegen en Maas-en-Waal!

Het smart mij te moeten ondervinden, dat, terwijl Gelderland over het algemeen met de overige noordelijke gewesten des rijks in gehechtheid aan den Koning en vaderlandsliefde wedijvert, en deszelfs ingezetenen zich gaarne elke opoffering voor de goede zaak getroosten, echter in uwe dorpen een aantal schutters geweigerd hebben, aan de herhaalde oproepingen van het plaatselijk bestuur gehoor te geven, en zich nog bij voortduring pogen te outrekken aan den, volgens de wetten, op alle burgers rustenden pligt, om tot handhaving der onafhankelijkheid van den staat en beveiliging van deszelfs grondgebied, in dringende omstandigheden, de wapenen op te vatten.

Deze tegenstrevingen aan het wettig gezag en onwil aan de misdadige woelingen en schandelijke inblazingen van weinige laaghartig in het duistere schuilende volksverleiders toeschrijvende, en de bedrogene menigte nog gaarne, door middelen van overreding en zachtheid, van het ingeslagen dwaalspoor willende terug brengen, gelast ik alle tot den uitmarsch opgeroepene manschappen, om zich *vóór aanstaanden maandag, den 17 dezer maand, des morgens ten 10 ure*, bij den burgemeester hunner onderscheidene woonplaatsen vrijwillig aan te melden, ten einde onverwijld naar de bepaalde verzamelplaatsen of garnizoenen te worden opgezonden; zullende tegen degenen, welke aan dit bevel voldoen, geene vervolgingen wegens de tot dusverre betoonde wederspannigheid worden ingesteld.

Ik vertrouw, dat gijlieden, gedachtig aan de herhaalde blijken van bezorgdheid en weldadigheid van het gouvernement in de moeijelijke omstandigheden, waarin gijlieden ten gevolge van watersnood en andere rampen u dikwerf en nog onlangs bevondt, de bewezene hulp en gunstbetooningen niet met ondankbaarheid zult beloonen, maar de schutterpligtigen zich zonder verder dralen onder de gelederen hunner dappere geldersche wapenbroeders zullen scharen, en door goeden wil, krijgstucht en moed het gebeurde doen vergeten.

Wanneer ondertusschen deze mijne pogingen onverhoopt verder vruchteloos mogten afloopen en het gestelde tijdperk overschreden worden, zal ik, mijns ondanks, genoodzaakt zijn, strenge

maatregelen te bezigen en door krachtige middelen de handhaving der wet te verzekeren; terwijl degenen, welke alsdan ongelukkig verblind genoeg mogten zijn, om aan oproerige bewegingen of dadelijken tegenstand aan het openbaar gezag schuldig maken, ondervinden zullen, dat ik geenszins schroom, geweld met geweld te keeren.

Arnhem, den 12 januarij 1831.

De gouverneur der provincie Gelderland,
VAN HEECKEREN VAN KELL.

— In het *Journal des Flandres* eertijds *le Catholique*, van den 2 januarij, leest men het volgende:

«Op het oogenblik dat men op het punt staat om commissien te benoemen, ter bepaling der belgische grenzen, zal het niet ongepast zijn de regtvaardige eischen bloot te leggen, die wij kunnen en moeten doen gelden, op eenige alsnog door de Hollanders bezette plaatsen.

»Ziedaar eene opgave, houdende de schadeloosstellingen in grondgebied, welke het bataafsche gouvernement in 1796 van de fransche republiek ontvangen heeft, ter vergoeding van den gedanen afstand der staten van Vlaanderen, van de stad Venlo, en van het aandeel van Hollands regt van eigendom op Maastricht, waarvan de souvereiniteit gedeeltelijk aan den prins bisschop van Luik toekwam;

1°. De heerlijkheid van Ravenstein aan de Maas, bevattende het kleine steedje van dien naam, het vlek van Uden en twaalf dorpen, door de Franschen op den Keurvorst *Palatyn* veroverd.

2°. Het graafschap Megen, insgelijks aan de Maas, grenzende aan het land van Ravenstein en bestaande uit het kleine steedje van Megen en drie dorpen.

3°. Het dorp Oeffelt, op den linker oever der Maas, voorheen aan Pruissen toebehoord hebbende.

4°. De heerlijkheid Bokhoven aan de Maas, eene souvereiniteit van een enkel dorp, op eenen kleinen afstand van 's Hertogenbosch, en voorheen aan de hertogen van Montmorency toebehoord hebbende.

5°. De kommanderij van Gemert, een gedeelte der goederen de duitsche orde uitgemaakt hebbende, en bestaande uit het vlek van Gemert en twee dorpen.

6°. De heerlijkheden van Boxmeer, nabij de Maas, met het vlek van dien naam en drie dorpen, waarvan de souvereiniteit aan het huis van Hohen-Zollern-Sigmaringen toebehoord had.

7°. Het markgraafschap van Bergen-op Zoom, aan den Keurvorst *Palatyn* toebehoord hebbende, die er wel is waar de souvereiniteit niet uitoefende, maar er het regt had der benoeming van regters enz. en van het *Dominium utile*.

8°. Daarenboven deed de fransche republiek ook nog afstand aan het bataafsche gouvernement, van al de bezittingen der vreemde souvereinen, der geestelijke corporatien en der uitgewekenen, in de vereenigde Nederlanden gelegen, en welke bezittingen, zoo als men weet, zeer aanzienlijk waren.

»Al de voormelde eigendommen zijn in het bezit der hollandsche regering gebleven.»

Het *Journal des Flandres* vergist zich; die landen zijn niet in 1796, maar bij overeenkomst van den 5 januarij 1800, door de Franschen aan de bataafsche republiek afgestaan; niet in ruiling tegen, of vergoeding voor Maastricht, Venlo en Staats-Vlaanderen, maar tegen betaling door Holland van eenige millioenen.

— Het vaartuig, waarop den 11 dezer, voor de haven van Antwerpen een kanonschot gelost werd, was een met koren geladen schip, komende van Doel, aan de order om, naar gewoonte, aan boord van een der kanonneerbooten te komen, niet gehoorzamende, voer eene hollandsche boot naar hetzelve, dit zonder gevolg zijnde, vloog er eenkanonskogel van de kanonneerboot en trof een huis aan de kade. De militaire overheid van Antwerpen begaf zich terstond naar de haven en er had een onderhoud plaats tusschen den generaal *van der Smissen* en een door den kapitein *Koopman* afgezonden officier. Er werd bepaald dat het vaartuig moest blijven waar het lag, tot er antwoord van den generaal *Chassé* was gekomen, tot wien *van der Smissen* zich geadresseerd heeft; den volgenden dag lag het korenschip nog op dezelfde plaats. De manschap van hetzelve had zich door de vlugt gered, zij werden achtervolgd. Het voorgevallene had onder de inwoners van Antwerpen eenen grooten schrik verspreid, men beefde op het denkbeeld van een nieuw bombardement; terstond werd ieder verboden zich op de kade te vertoonen en stelde de overigheid alles in het werk, om het ongenoegen van den generaal *Chassé* af te keeren en voor te komen.

— Sedert is eene kanonneerboot tegen over het hoofd geplaatst geworden, zoodat het nu onmogelijk is zonder verlof door te komen.

— Den 12 dezer is Z. Exc. de pauselijke internuntius, Mgr. *Capaccini*, wederom voor eenigen tijd naar Londen vertrokken. Voor zijn vertrek is hij bij Z. M. ten gehoore toegelaten; doch heeft geen afscheids-audientie erlangd, zoo als het *Journal de la Haye* gemeld heeft, en waaromtrent dat blad verkeerd is onderrigt. Gedurende de tijdelijke afwezendheid van Z. Exc. is de zeer eerw. heer kanonnik *Antonucci*, secretaris der pauselijke legatie, met de zaken van de nuntiatuur alhier belast.

— Berigten uit Zwitserland van den 7 januarij, melden, dat in den omtrek van Basel en Frauenfeld het landvolk dezer dagen weder sterk in beweging is geweest. Te Basel had men den 5 de poorten gesloten en kanonnen op de wallen geplant.

— Sommige dagbladen, spreken van eenen bloedigen burgeroorlog, die tusschen den Schach van Perzie en diens oudsten zoon zou uitgebarsten wezen; laatsgemelde was tegen zijnen vader opgetrokken. Prins *Abbas-Mirza* was zijnen vader te hulp gesneld en trok zijnen broeder tegen. Een groot gedeelte van zijn leger, was op de europeaansche wijze georganiseerd en geoefend. De bewoners van den Caucasus, die nog niet zeer aan Rusland gehecht of onderworpen zijn, zouden, van deze gelegenheid gebruik makende, den standaard des oproers hebben opgestoken en in de vlakte naar de zwarte en kaspische zeeën afgedaald zijn; een detachement van het russische leger zou, op den weg naar Tiflis, door de oproerigen geslagen zijn, welke het twee stukken kanon zouden hebben afgenomen. De maarschalk *Paschewitz van Erivan* had bevel ontvangen, om eene aanzienlijke magt, te ontwikkelen, ten einde de opstandelingen te onderwerpen en te straffen. Wij kunnen deze berigten zekerlijk niet met eenigen grond tegen spreken, maar wagen het niet te min te gissen dat deze wel eens uitgevonden zouden kunnen geworden zijn, om eene afwending ten voordeele der oproerige Polen *op het papier* te maken.

— Uit Warschau schrijft men, dat een meisje van 13 jaren oud, 1000 gulden aan het vaderland heeft ten offer gebragt en dezelve in de bank gedeponeerd. De dictator had zijnen diamanten ring en eene zeer kostbare snuifdoos naar de bank gezonden. Graaf *Wladislaw Ostrowski* had aan contant geld *f* 200,000 gegeven; graaf *Pacz f* 100,000; prins *Czatoryski f* 50,000, en een eenvoudig burger *f* 100,000.

*** Getrouwd

C. C. RIJKE, wonende te *Boxmeer*, Weduwenaar van C. T. HOCTIN, en

BAARLO, J. A. LAMBRECHTS.

den 12 January 1831.

Deze is dienende tot kennisgeving, zoo aan Familie, als aan Vrienden en Bekenden.

PRIJZEN der EFFECTEN te *Amsterdam* den 14 januarij.

Recepissen 1830, 74¼; Werkelijke schuld, 41; Kansbiljetten, 16⅛; Amortisatie Bons, 65¼; dito dito 52¼. Frankrijk, inschrijv., 62⅜. Rusland, inschrijv., 57. Spanje, adminis. te Amsterdam, 44¼; Admin. Napels 60.

Te 's BOSCH, bij de Gebroeders LANGENHUYSEN, Drukkers en Uitgevers, Apostelstraat, H, n° 20.